Skuodo Pranciškaus Žadeikio gimnazija

Gabija

2012-11-18 Nr. 2 (20)

Visų klasių moksleiviai, visų mokomųjų dalykų mokytojai, vienykitės!
Tenegęsta Jumyse meilės, vilties, gerumo, mokslo šviesa!

Ugnies tyla
save pasiekęs
širdies ritmu
ruduo užges
ir medžių lapuos
pasislėpus
rudens vėsa
lėtai sudegs
gal alkanas tiesos
gal tik šviesos išsekęs
nakties rūku
slepi gilyn gilyn save
po lapais
po spalio lapais
akyse šaltėjančio vandens
nerasi
savęs jau neberasi
tiktai spalvotą
tik pilką
juodą
juoką –
ką tik…
tą kasdienybės adatą
kurion
siūlą ateities
laikas vėl įvers

Smagu buvo visiems: ir pirmokams, ir jų egzaminuotojams antrokams

kvietė susipažinti su virtuvės paslaptimis, o 2e tikrino jaunųjų gimnazistų fizinę būklę.

Apsilankę šiuose fakultetuose pirmokai buvo kviečiami į aktų salę – ten jiems truputį teko pamankštinti kojas, kad antrokai įsitikintų, kad jie yra verti gimnazisto vardo. Taip pat pirmokams teko duoti gimnazisto priesaiką, pristatyti paruoštus namų darbus – vieni deklamavo sukurtas eiles, kiti dainavo, o treti rodė savo kūrybos šokį. Ir antrokai, ir ką tik gavę gimnazisto vardą pirmokai puikiai praleido laiką besirengdami šiai smagiai šventei.

Visa tai stebėjo ir užfiksavo Monika

Krikštynos! Krikštynos! Krikštynos! Jau visą savaitę po gimnaziją sklandė ši žinia. Ir štai saulėtą spalio 18 dienos popietę mūsų gimnazijoje sušurmuliavo, sudundėjo, suskambėjo pirmokų krikštynos. Tuos garsus išgirdo net ir labiausiai į knygas įsirausę skaityklos lankytojai.

Antrokai šiais metais sugalvojo gana įdomią krikštynų temą. Pirmokėliams teko pasimokyti įvairiuose universiteto fakultetuose. 2a klasė buvo dailininkai – atstovavo dailės fakultetą, 2b mokė gimnazistus statybininkų amato, 2c ragino pirmokus pabūti mokslininkais, 2d

Žodis patiems pirmokėliams

Šiais metais į mūsų mokyklą atėjo nemažai naujų mokinių, daugiausia iš Skuodo Bartuvos mokyklos. Tai mūsų jauniausieji moksleiviai, devintokai. Dar kitaip mes juos vadiname pirmokėliais. Nauja mokykla, nauji mokytojai, nauja mokymo sistema, nauja aplinka. Pakalbinkime pirmokėlius ir jie mums papasakos, kaip susidoroja su šiais pokyčiais. Pakalbinome penkis.

- Kaip jautiesi vėl tapęs pačiu mažiausiu mokykloje - pirmoku?

Gabija:

- Mokykloje jaučiuosi gerai, niekas nesako, kad mes mažiausi, visi elgiasi labai tolerantiškai.

Živilė:

– Kol neišgirdau šio klausimo net nepagalvojau apie tai, nesijaučiu esanti mažiausia, nėra jokio skirstymo ar kažkokio išskirtinio dėmesio.

Deimantė:

– Kartais mokytojai mus vadina mažiausiais mokyklos moksleiviais, bet tarp mokinių tai nesijaučia.

Aldas:
– Gal aš ir mažas mokykloje, bet didelis savo širdyje.

- Kokie skirtumai tarp tavo ankstesnės mokyklos ir Pr. Žadeikio gimnazijos?

Martynas:
– Šioje mokykloje yra daugiau draugų.

Živilė:
– Šioje mokykloje jaučiuosi linksmiau, pamokose nenuobodžiauju, daugiau veiklos.

Gabija:
- Mokykloje jaučiuosi ne itin gerai, norėčiau sugrįžti į Bartuvą.

Aldas:
– Bartuvoje buvo labai daug gerų specialistų, bet, manau, čia taip pat jų yra, tad didelių skirtumų nėra.

Deimantė:
- Bartuvos mokykloje mokytojai jau labai gerai pažinojo mokinius, tad prieš daugumą būdavo priešiškai nusiteikę dėl blogų poelgių, todėl rašydavo mažesnius pažymius, o naujoje mokykloje, niekas nepažįsta, tad savo įvaizdį ir mokytojų palankumą kiekvienas gali pelnyti iš naujo.

- Ko tikėjaisi iš gimnazijos? Ar tavo lūkesčiai pasitvirtino?

Deimantė:
- Prieš ateidami į Pr. Žadeikio gimnaziją, senosios auklėtojos buvome gąsdinami, jog mūsų pažymiai „nukris“, bus sunkiau mokytis, bet viskas atvirkščiai - mūsų pažymiai pakilo ir mokytis nėra sunku, žinoma, jeigu stengiesi mokytis.

- Prie ko mokykloje buvo sunkiausia prisitaikyti?

Deimantė:
– Sunkiausia buvo prisitaikyti prie naujo mokyklos aplinkos, bijojome, kad nerasime kabinetų ir klaidžiosime koridoriuose.

Martynas:
- Buvo sunku prisitaikyti prie naujų mokytojų ir jų mokymo būdų.

Živilė:
– Prieš ateidama į naują mokyklą bijojau, kad nepavyks rasti vietos popamokinėje veikloje, bet atėjusi pamačiau, kad čia jos dar daugiau ir galiu daryti man patinkančius dalykus.

- Kokią nuomonę susidarei apie šią gimnaziją?

Gabija:
–Mokykla gera, bet Bartuva vis vien liks geriausia.

Martynas:
– Mokykloje yra labai gerai, čia visi mūsų draugai, geri mokytojai, gera aplinka, džiaugiuosi, kad mokausi šioje mokykloje.

Aldas:
– Mokykloje jaučiamas gerai, aukštas mokymo lygis.

Živilė:
- Viskas puiku, jau turime ne vieną mokytoją, kuris mūsų klasei labai patinka, visi mokytojai labai draugiški ir mes stengiamės būti tokie.

- Kaip jau supratome pirmokiukai jaučiasi gerai, nejaučia kažkokių ypatingų nepatogumų. Tikėkimės, kad viskas taip jiems klostysis ir toliau. Sėkmės!

Parengė
Justina Žeimytė, 2d

Rašykite, fotografuokite ir siųskite: gabijal@info.lt

Gimnazistai už švarią gamtą

Lapkričio 15 dieną Skuodo miesto viešojoje bibliotekoje lankėsi laikraščio „Žalioji Lietuva“ direktorius Rimantas Braziulis ir redaktorė Kristina Juozapavičiūtė. Į susitikimą buvo nuvykę ir Pr. Žadeikio gimnazijos ekologų klubo „Ąžuolynas“ atstovai.

Atvykę svečiai pristatė nekomercinį laikraštį apie aplinkosaugą ir kitas ekologines problemas. Taip pat pasakojo apie gamtos išteklius, žemės derlingumą ir vandenį Lietuvoje bei mūsų krašte, Skuode, rodė filmo fragmentus apie aplinkos problemas. Daug buvo kalbėta ir apie emigraciją, jos stabdymo būdus. Vyko diskusija šiuo metu labai aktualiu klausimu: „Ar reikia Lietuvai atominės elektrinės?“ Ieškota pliusų ir minusų.

Po pokalbio buvo galimybė susirinkusiems išsitirti nitratų kiekį savo atsineštame vandenyje. Laikraščio atstovai ragino visus besidominčius gamta ir jos apsauga skaityti ne tik populiariuosius žurnalus ir laikraščius, bet ir kitokią literatūrą, leidinius, kurie turi išliekamąją vertę. Moksleiviai, kuriems patinka rašyti, buvo kviečiami siųsti savo darbus į laikraščio „Žalioji Lietuva“ redakciją. Susitikimas su svečiais baigėsi šūkiu: „Už žalią pasaulį. Už žalią Lietuvą!“ Kiekvienam vertėtų pagalvoti apie šio gražaus šūkio prasmę.

Monika Petrauskaitė, 2 d

Mobilioji bioklasė Pranciškaus Žadeikio gimnazijoje

Štai taip neįprastai atrodė tą lapkričio vidudienį Skuodo Pranciškaus Žadeikio gimnazijos biologijos kabinetas.
Kiek daug žingeidžių akių tiek šeimininkų, tiek svečių veiduose.

Šių metų lapkričio 7 dieną mūsų gimnaziją pirmą kartą aplankė pirmoji šalyje mobili laboratorija — „Mobilioji bioklasė“.

Šios laboratorijos tikslas — supažindinti šalies moksleivius su naujaisiais gyvybės mokslų laimėjimais ir leisti moksleiviams nors trumpam tapti tikrais tyrinėtojais. Į šią „Mobiliąją bioklasę“ atvyko mokinių, kurie domisi biologija ir chemija, ir iš Ylakių bei Mosėdžio gimnazijų. Programa užtruko apie penkias valandas. Jau nuo pat programos pradžios moksleiviams buvo leista pabandyti dirbti su moderniomis pipetėmis. Kai visi išmoko dirbti su mokslininkų naudojamomis pipetėmis, vyko pipetavimo varžybos — kiekvienam mokiniui reikėjo į mėgintuvėlį įpilti atitinkamą kiekį mikrolitrų žalio arba mėlyno vandens. Mokiniai, kurie greičiausiai tai padarė, buvo apdovanoti prizais.

„Ar esatę matę DNR?“ — keistas klausimas, kurį galima išgirsti gana retai, tačiau mokiniai, kurie tą dieną buvo „Mobiliojoje bioklasėje“ gali pasigirti, jog jau yra matę DNR. Kiekvienas dalyvis turėjo galimybę iš arti pažiūrėti į tikrą DNR ir tam nereikėjo naudoti nei mikroskopų, nei kitų vaizdo didinimo prietaisų. Tam buvo taikomi molekulinės biologijos metodai.

Paskutinė mokinių užduotis buvo nustatyti, ar tyrimui gautame mėgintuvėlyje su DNR yra konkretus ieškomas genas. Šiam eksperimentui buvo naudojami įvairūs prietaisai ir metodai. Taip pat mokiniams teko pasitelkti kruopštumą. Dalyvaviams buvo puiki proga pabendrauti su biochemijos, genetikos, molekulinės biologijos, biologijos ir chemijos studentais. Jiems buvo galima užduoti klausimus apie gamtos mokslų studijas, laisvalaikį ir studentišką gyvenimą bei ateities perspektyvas.

Su studentų grupe buvo atvykusi ir mūsų gimnazijos buvusi mokinė Lina Kungytė, kuri šiuo metu dirba „Thermo Fisher Scientific“ kompanijoje, kuri gamina labai daug ką: nuo kasdien laboratorijose naudojamų medžiagų iki sudėtingiausios įrangos. Visi studentai noriai pasidalino savo patirtimi ir, manau, jog kiekvieną mokinį ši „Mobilioji bioklasė“ įkvėpė gilinti žinias gamtos moksluose ir sekti jau juo žengiančių keliu. Tai buvo neįkainojama patirtis.

Monika Petrauskaitė, 2d

Bibliotekoje apsilankius

Nors spalis jau rudens mėnuo, bet šį mėnesį gimnazijos bibliotekoje nebuvo ramu kaip rudenio naktį. Lankytojų srautas retai kada nutrūkdavo. Vyresniųjų klasių mokiniai vis daugiau skaito programinių autorių kūrinių. Gaila tik, kad ne visus jų poreikius biblioteka pajėgi patenkinti. Kartais tenka pasakyti:: “Atsiprašau, neturime“ Arba: „Atsiprašau, jau nebeturime“. Tada gelbsti visagalis internetas ir privalomų kūrinių sąrašas su elektroniniais adresais.

Į skaityklą dažnas moksleivis užsuka laisvų pamokų metu. Laiką praleidžia ne tuščiai: ir laikraštį paskaito, ir žurnalą pavarto, ir žinynu ar enciklopedija susidomi ar paprasčiausiai pažaidžia šaškėmis, šachmatais, kitus mokomuosius ar loginius žaidimus. Domimasi ir ką tik gautu mokomuoju žaidimu „Europa“, kuris padeda pažinti Europos šalis.

Yra nemaža gimnazistų čia ruošiančių pamokas, atliekančių namų darbus, kitas užduotis. Jiems skaitykloje padėti įvairių mokomųjų dalykų vadovėliai.

Bibliotekos skaitykloje spalio mėnesį veikė parodos, skirtos rašytojų jubiliejams: „Vincui Mickevičiui–Krėvei -130 metų“ ir „Maironiui – 150 metų“. Jose eksponuojamos ne tik neseniai išleistos jų knygos, knygos ir straipsniai apie šiuos rašytojus, jų kūrybą, bet ir seni antikvariniai reti leidiniai. Pvz., Maironio „Pavasario balsai“, 5 leidimas, išleista Tilžėje 1920 m.. Arba A. Jakšto „Mūsų naujoji literatūra“ I tomas, 1924 m., Kaunas.

2012 metai – Maironio metai, tad gimnazijos bibliotekos darbuotojai parengė ne tik parodą, skirtą Maironio jubiliejui, bet ir skrajutę „Trys valandos su Maironiu“ apie pamokas bibliotekos skaitykloje.
Šių pamokų metu neakivaizdžiai apsilankyta Maironio lietuvių literatūros muziejuje Kaune, klausytasi žinomų aktorių skaitomų Maironio eilių, dainų Maironio tekstais ir apie Maironį. Mokiniai pasiklausė, kaip galima kalbėti apie šiandienos aktualijas sekant Maironiu. Na, o kai pamokos gale visa klasė pritaria dainai pagal Maironio žodžius „Oi neverk, motušėle“ net graudu darėsi.

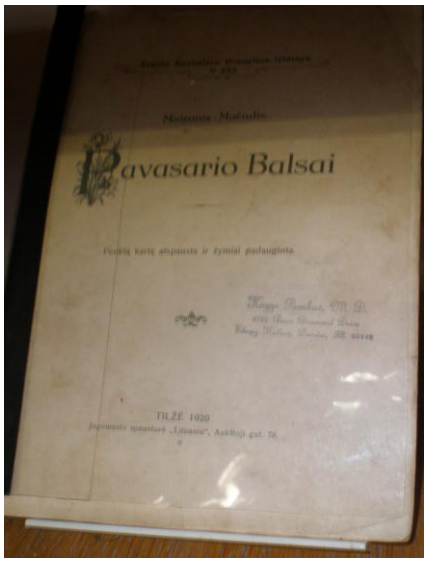

Kviečiame ir toliau lankytis gimnazijos bibliotekoje, skaitykloje, kur galėsite ne tik praleisti, bet ir turiningai, įdomiai ir prasmingai praleisti laiką. Tebūnie knyga tavo kasdieninis draugas.

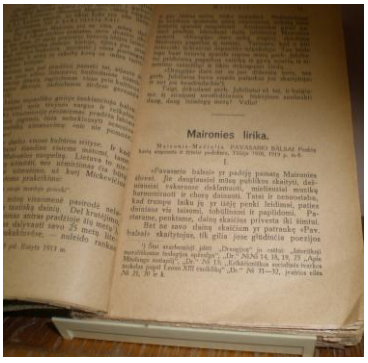

Savo sveikata rūpinkimės patys, tai nieko nekainuoja, o nauda neįkainojama!

Šiandien rūkymas visur yra
atsidūręs gynimosi pozicijose.
Netgi tokiose vietose kaip Prancūzija,
kur dar visai neseniai bet kokie
mėginimai apriboti rūkymą keldavo
juoką. Niekas nebesiginčija dėl mirtinų
rūkymo padarinių. Tačiau
apsižvalgykite aplink - dūmą traukia
netgi nepilnamečiai. Kodėl?

Savo rankose turime kur kas daugiau galių valdyti savijautą ir gyvenimo trukmę, nei galime įsivaizduoti. Kaip nurodo Pasaulinė sveikatos organizacija, 49-53% ją lemia žmogaus gyvenimo būdas.

Aš pati rūkiau
– norėjau
ar iš tiesų taip
šitaip jaučiausi.
nusipirktą rūkalų
nusikaltėlė.
užsitraukusi
susisukus galvai.
netikėtas
pirmą kartą

dėl vienintelės priežasties
atrodyti kieta. Nežinau,
atrodžiau, tačiau bent jau
Prisimenu pirmąjį
pakelį. Jaučiausi kaip
Prisidegusi ir
dūmą, vos nesuklupau
Tai tikrai nebuvo koks
malonumas kaip, tarkim,
paragavus šokolado.

Žinoma, aš ir norėjau jaustis kaip nusikaltėlė (*Red.:tekstas pagal žinomos prancūzų aktorės interviu, ji norėjo likti neįvardinta)*. Paauglystėje, kai iš visų pusių supa netikrumas, įvairios krizės ir baimės, rūkymas man buvo tarsi vėliava. Tai buvo maišto prieš valdžią – pirmiausia tėvus – veiksmas. Rūkymu demonstravau nebijanti rizikos, demonstravau, kad esu savarankiška, kad man nereikalinga globa.

Anksčiau, kol rūkymo žala sveikatai dar nebuvo patvirtinta, vaikai rūkyti, ko gero, pradėdavo todėl, kad matė, jog taip elgiasi jų tėvai. Reiškia, rūkydamas galėjai laikyti save „suaugusiuoju“. Tačiau manau, kad ir tada rūkymas buvo kietumo ženklas.

Žinoma, rūkymas atlieka ir socialinės atramos funkciją. Kai stoviniuodavau šalia mokyklos viena, jausdavausi visiškai pažeidžiama, o traukdama cigaretę, pasitikėdavau savimi ir turėdavau ką veikti. Būta milžiniško skirtumo!

Vaikinai rūkydami įrodinėja savo vyriškumą ir jėgą. Ir visai nesvarbu, kad rūkyti jie pradeda kaip tik todėl, kad jaučiasi per silpni, kad pajėgtų tam atsispirti. Poreikio būti kietam nederėtų sumenkinti. Elgiesi taip, nes tai būtina, norint išgyventi ir įsitvirtinti. Žinoma, bėda ta, kad savo kietumą įrodinėdamas rūkymu, tampi nuo jo pavojingai priklausomas.

Savo knygoje *„The Tipping Point“* Malcolmas Gladwellas tvirtina, kad bendraamžių kietais laikomi paaugliai labai dažnai būna rūkantys, tad kiti ima juos mėgdžioti. Kitaip tariant, tikrai kieti vaikiai – kurie traukia savo bendraamžius ir yra populiarūs – dažnai rūko. Šitokiu būdu jie tampa savotiška jungiamąja rūkymo ir kietumo grandimi.

Kodėl tikrai kieti paaugliai pradeda rūkyti? Manyčiau, kad čia labai svarbus veiksnys būtų ir tai, kad rūkymas kažkuriuo būdu siejasi su seksualumu. Kalbu tiesiog apie patį fizinį rūkymo aktą, patį jo mostą. Įtrauki ir išputi. Aplink nuspalvindami aplinką draikosi ir rangosi dūmai. Tai taip patogu. Be jokios abejonės, kuriant, skleidžiant ir propaguojant rūkymo įvaizdį, itin prisidėjo Holivudas. Nuo Humphrey Bogarto ir Džeimso Bondo iki Sharon Stone, cigaretė nuolat būdavo viena mėgstamiausių kino butaforijų.

Ar draudimais rūkyti galima sumažinti rūkančių jaunuolių skaičių? Vargu bau. Šitaip gydomas simptomas, o ne priežastis. Iš tiesų, kuo labiau rūkymas bus laikomas tabu, tuo patrauklesnis jis taps. Blogi dalykai visada vilioja.

Tai ir yra problema. Jei visa prieš rūkymą nukreipta kampanija apsiriboja vien nikotino žalos vaizdavimu ir rūkymo vietų ribojimu, rūkyti, ko gero, ir toliau atrodys kieta.

Tikrasis uždavinys yra įtikinti vaikus – o ir suaugusiuosius, - kad rūkymas yra blogai. „Blogai“ ne gėrio ir blogio sankirtos kontekste. Blogai, nes tiesiog kelia pasibjaurėjimą rūkančiuoju. Šitokio suvokimo galima pasiekti tik tada, kai rūkymas siejamas su kažkuo, kas yra itin „nekieta“. Man šiuo atžvilgiu labai padeda tai, kad kiekvieną dieną skubėdama į metro praeinu pro sankryžos kampe stovintį barą ir matau, kokie žmonės jau nuo pat ryto ten siurbia alų, įsikandę nuorūką.

Rašykite, fotografuokite ir siųskite:

gabijal@info.lt

JUOKAS – NEGALUOJANČIOS BŪTIES TERAPIJA

Pasakojama, kad žymiausias kinikas (cinikas) Diogenas, gyveno statinėje ir neturėjo nieko daugiau, kaip apsiaustą, lazdą ir krepšelį duonai. Vieną kartą, kai jis, sėdėdamas prie savo statinės, kaitinosi saulėje, jį aplankė Aleksandras Didysis. Jis atsistojo priešais išminčių ir paklausė, ar šis ko nors pageidauja, nes jo noras tuoj pat bus išpildytas. Diogenas pratarė: „Turiu tik vieną pageidavimą. Noriu, kad neužstotum man saulės“.

Kitas graikų išminčius Herakleitas vietoje to, kad posėdžiautų savo miesto taryboje žaidė kauliukais su berniūkščiais, o jo atėjusiems ieškoti ir suglumusiems nuo tokio vaizdo miesto tėvams, ekstravagantiškasis mąstytojas išrėžė: „Jau geriau žaisti su vaikais, nei posėdžiauti su jumis kvailiai!“.

Na, o vienas linksmiausių katalikų šventųjų Pilypas Neris spyrė į jam atsiųsta popiežiaus pagalvėlę su kardinolo kepure. Vieninteliai žmonės, kurie monarchinėje sistemoje mėgaudavosi žodžio laisve buvo juokdariai. Jie turėdavo teisę pašiepti dvariškius

ir net patį monarchą.

Juokdariai ir dabar viešpatauja, tik šiais laikais iš valdovų rūmai jie persikėlė į TV ekranus, interneto svetaines, blizgančių žurnalų puslapius. Visuomenė myli juokdarius, juk Valinskas yra net Seimo pirmininkas, o humoristas Vilkaitis – kultūros ministru.

Visuomenė, kaip koks viduramžių karalius, juokdariams atleidžia net tuomet, kai jie tyčiojasi iš jos. Būtų kvaila piktintis iš pokštų ir anekdotų, o žmogus be humoro jausmo yra pavojingas visuomenei. Juk tik laisvoje visuomenėje galima šaipytis iš savo vadovų, nors pastarieji dažnai ir neturi humoro jausmo, kaip, pavyzdžiui, R. Paksas. Juk juokas, pašaipa, tyčiojimasis visais laikas buvo ir yra veiksmingas valstybės kontrolės būdas. Jis tampa savotiška rezistencija besipriešinanti bukumui, diktatui, veidmainystei, pakanka prisiminti sovietmečio anekdotus apie rusus, raudonosios revoliucijos vadus, aukštus partijos pareigūnus. Besijuokianti bendruomenė dar brandina savyje sveiką grūdą, todėl ji turi saugotis tokių veikėjų, kurie į jos kvatojimą sugeba atsakyti tik kreiva šypsena. Žinoma, klausimų apie humoro ribas neįmanoma išvengti. Kuomet juokas tampa žviegimu, humoras – blevyzga, o pokštas – šunybe? Ar įmanoma atrasti objektyvius kriterijus nustatančius aiškią takoskyrą tarp šių sąvokų ir jų pasireiškimų viešajame diskurse?

Niekas neužginčys, kad išradingas žmogus sugebės pasijuokti, pasišaipyti iš bet kokio asmens ir situacijos. Tad ar galima apsiginti nuo įkyraus pašaipūno? Kiekvienas bandymas nuo jo apsiginti privers jį dar labiau šaipytis, o įstatymų dedamas apynasris bus suplėšytas besijuokiančių žiaunų. Tad vienintelis kriterijus turėtų būti geras skonis, kuris visas, teisine kalba sakant, „abejotinas priemones“ paverstų niekalu.

Kaip čia neprisiminti Broniaus Radzevičiaus savo „Priešaušrio vieškeliuose“ juoką pavadinusio „efektyviausia prislėgtos, nuolat negaluojančios būties terapija“. Humoras yra indikatorius parodantys kur pūliuoja, skauda, kraujuoja. Tad juoktis sveika, o ypač pro ašaras. Juk juokas yra ženklas, kad išsiplėšėme iš savaime suprantamybės gniaužtų ir išvydome pasaulį kitaip. Tai, kas atrodė tamsu ir fatališka ūmiai gauna šviesos srautą, vėjo gūsį. Kasdienybės žievė praplyšta ir prasiveržęs juokas gydo bei išvaduoja. Aplinkiniai, situacija, svarbiausia mes patys lydimi gaivališko juoko iškrentame iš lemties rėmų.

Tad juokimės, kvatokime, kikenkime, gydykimės iš baimės, fasadinio savęs, mąstymo, gyvenimo bei bendravimo standartų. Juk iš širdies nusijuokti, reiškia dar sykį laimėti save.

Nejtikėtini faktai apie pratimų naudą

Ar žinojote, kad kiekvienas, kas bent 15 minučių per dieną daro mankštą ar kitus fizinius pratimus, net 14 proc. sumažina vėžio susirgimo galimybę? Tai tik vienas iš faktų, dar kartą patvirtinančių, kad sportas – sveikata.

- Pratimų veiksmingumą galima padidinti, jei kiekvieną dieną valgysite juodą šokoladą. Mokslininkai tyrė laboratorines peles, ir pastebėjo, kad kiekvieną dieną šeriant juoduoju šokoladu, šių gyvūnų širdies raumenys sustiprėja, jos tampa ištvermingesnės;

Svečiuose

Rugilė Černikaitė

Rudenio naktis

Spindi žvaigždės rudenio danguj,
Veja žodžiai sielvartą kitur.
Aš paklydau savo mintyse,
Supas mėnuo tamsiame fone.

Horizonte – tūkstančiai žvaigždžių,
Jas, it smiltis, kopon vis beriu.
Nykios gatvės, vėjas neramus,
Vaiko juodus debesis...
Lietus.

***
Dangus jau niaukias po truputį,
bet saulės spinduliai keli dar, vis dar spraudžias pro kamputį
rudenio džiaugsmo kupini...

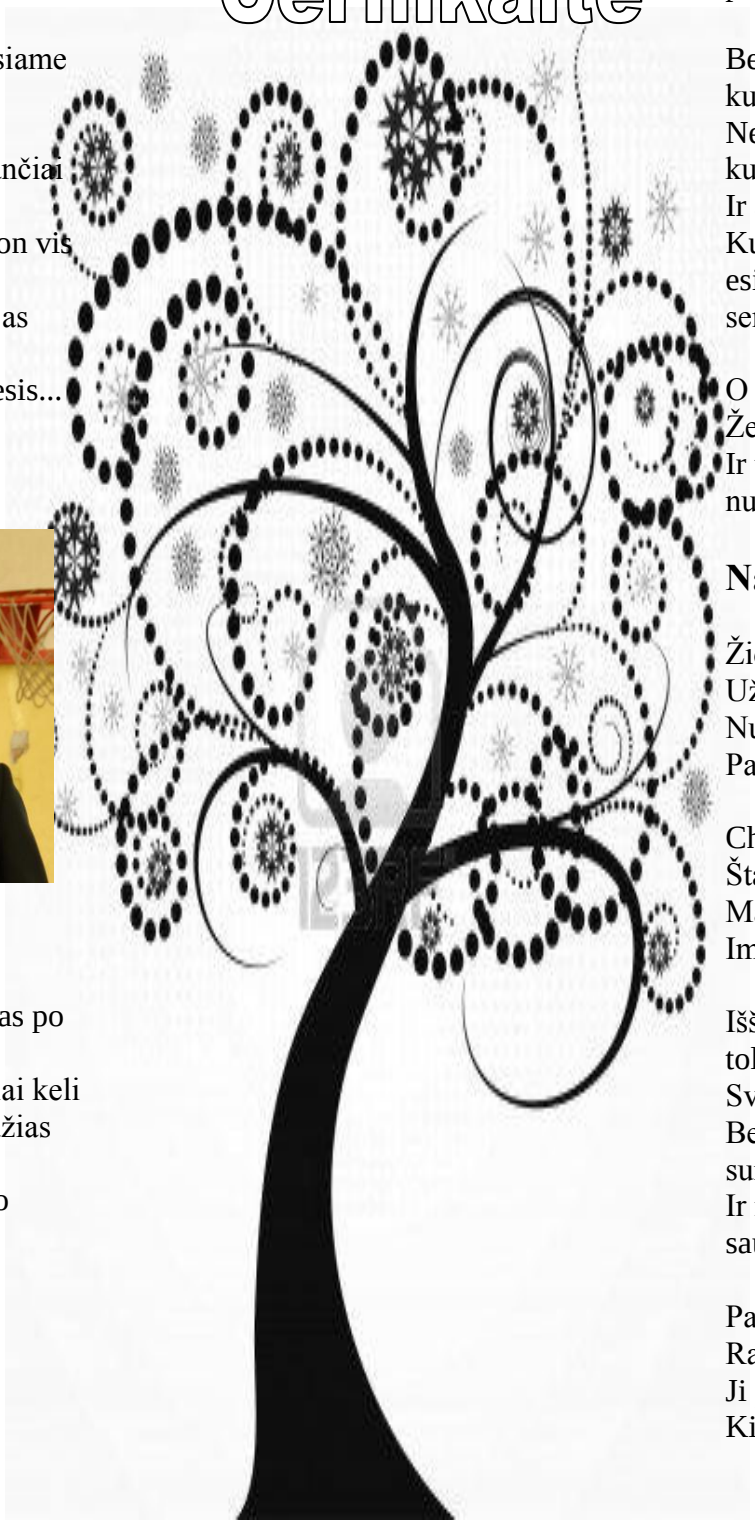

Rudens lietus

Nauja diena atėjo,
jau nesvarbu lietus,
šiandien jis tau priklauso,
priklauso ir dangus.

Bet tai ne tas lietus,
kurs ašara nurieda.
Ne tas lietus-
kuris skausmu ir šypsena išlieka.
Ir akys – ne dangus,
Kuriam tu tik lašelis,
esi – brangus žmogus,
senos žemės vaikelis...

O žemė?
Žemė liks žeme.
Ir tas rudens lietus
nusės giliai joje.

Namų židinys

Židiny spragsi ugnis,
Už lango vėjas vartelius klebena.
Nutolęs paukščių čiulbesys
Padaro mintį tokią laisvą.

Chaoso prądas bręsta danguje,
Štai debesys užklojo vasarojų.
Maža pelė išlindusi iš urvo
Ima, tartum iš baimės, nusipurto.

Iššoka laiba stirna, pažvelgia tolumon.
Svajingos akys, jos beribės,
Bet matosi širdy – didžiulė sumaišts
Ir nežinia kiek miškas dar ją saugos...

Pabudusi iš miego atsikelia katė:
Rami, didinga, nesiblaško.
Ji primena man, jog spragsi ugnis.
Kieme – vartelių klebesys.